

noget Overbevisende; der er med Hensyn til § 85, der handler om Angreb paa Kongens Liv og Frihed, ført et, som det forekommer mig, meget uklart Raisonnement om Kongemagtens Hellighed, som skulde gjøre denne Bestemmelse nødvendig. Det Raisonnement kunde maaskee være paa sin Plads, dersom der var Tale om at tage Dødsstraffen bort; men det er der ikke; thi overalt, hvor Domstolene finde det forsvareligt at anvende Dødsstraffen, staaer det ogsaa i deres Magt at gjøre det. Der er fremdeles talt meget om Forholdet mellem den lovgivende og den dømmende Magt, som om det skulde være urigtigt at give den dømmende Magt et Spillerum mellem forskellige Straffe; men, hvis det er urigtigt paa dette Sted, bliver det ogsaa urigtigt paa ethvert andet. Nu ville de Herrer vide, at der netop overalt i Lovforslaget er givet Domstolene et stort Spillerum mellem den mildeste og strengeste Straf. Altsaa passer dette Argument ikke. Man har derefter appelleret til Følelsen. Det er det jo overordentlig vanskeligt at svare paa, thi Følelsen fremtræder ikke med Grunde, som man kan tage og føle paa; men jeg skal dog bemærke, at naar navnlig de ærede Medlemmer, der tilhøre en bestemt Embedskreds og en bestemt Fagstilling, paaberaabe sig deres Følelse, da er dette ikke det Samme, som om man paaberaaber sig den almindelige menneftelige Følelse. Deres Følelse har lidt en Paavirkning af deres System med de Sager, som de have havt at gjøre med som Dommere, som Retklærere og kort sagt i deres juridiske Virksomhed, som gjør, at den umuligt kan stilles op som Maalestof for alle vi Andre Følelse. Jeg paastaar, at enhver Rægmænd er ligesaa berettiget til at paaberaabe sig sin Følelse som en forhenværende Justitsminister eller Dommer. Fremdeles har det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) under første Behandling henviist til, at den Bestemmelse, som Folkethinget har besluttet, er den gjældende Ret. Ja, jeg har den største Agtelse for den gjældende Ret. Naar der er Tale om at indføre en eller anden Endretning, eller træffe en eller anden Lovforanstaltning, som maa staae i Samklang med den gjældende Ret for at kunne virke gavnligt, da er det rigtigt at paaberaabe sig denne. Men,

hvorom er der ved dette Lovudkast Spørgsmaal? Det er jo netop om at forandre den gjældende Ret, at forandre en umaadelig lang Række af Bestemmelser, der henhøre til den gjældende Ret, fordi de i Tidens Løb ere blevne erkjendte at være altfor haarde og uretfærdige og ikke passende for de Forbrydelser, for hvilke de gjælde, og i saa Tilfælde kan man ikke afvise et Forslag til en Forandring ved at sige, at Noget er gjældende Ret. Den gjældende Ret falder netop ind under Underfølgelsen. Lader der sig anføre Tilsvækkeligt for at forlade den gjældende Ret, saa har man ogsaa Ret til at gjøre det, og desuden forandres jo ikke den gjældende Ret, forsaavidt som Dødsstraffen beholdes. Denne Indvending kunde i alt Fald alene gjælde, naar Taleren var om at borttage Dødsstraffen; men den gjældende Ret bliver jo ved at bestaae, idet Dødsstraffen bliver ved at bestaae; der tilstedes kun at vælge en mildere Strafart, og det vil det ærede Medlem vel ikke nægte er faktisk tilstede, idet det kun er Mindretallet af de Dødsdomme, der sælbes, som komme til Udøvelse.

Naar jeg nu skal til at anføre de Grunde, hvorfor Udvalget ifjor og jeg iaar have tilladt os at gjøre dette Forslag, da veed jeg ikke at føie noget synderlig Nyt eller Godt til det, der i sin Tid fremkom i Udvalgets særdeles grundige og klare Betænkning og i de indledende Foredrag af Ordspøreren, der gik forud for enhver Afstemning i denne Sag, og, hvis den høitærede Formand tillader det, og det høitærede Thing vil skænke mig et Dieblits Taalmodighed, skal jeg oplæse blot en halv Spalte af Rigsdagstidenden, der indeholder, hvad der forrige Gang blev anført om Spørgsmaalet af Ordspøreren, hvis Ord jeg i Et og Alt kan gjøre til mine. Det hedder her: „Grunden til, at vi formene, at det er rigtigt i Loven at stille Tugthausarbejde paa Livstid som Strafbestemmelse, er den, at vi mene, at selv de allervordeste Forbrydelser skulde behandles, som alle andre Forbrydelser ere behandlede i Lovudkastet, saaledes at det bliver muligt for Dommere at tage Hensyn til, at selv disse, de allervordeste Forbrydelser, kunne fremskille sig under formildende Omstændigheder. Det er nemlig ingenlunde Tilfældet, at det blot er ved